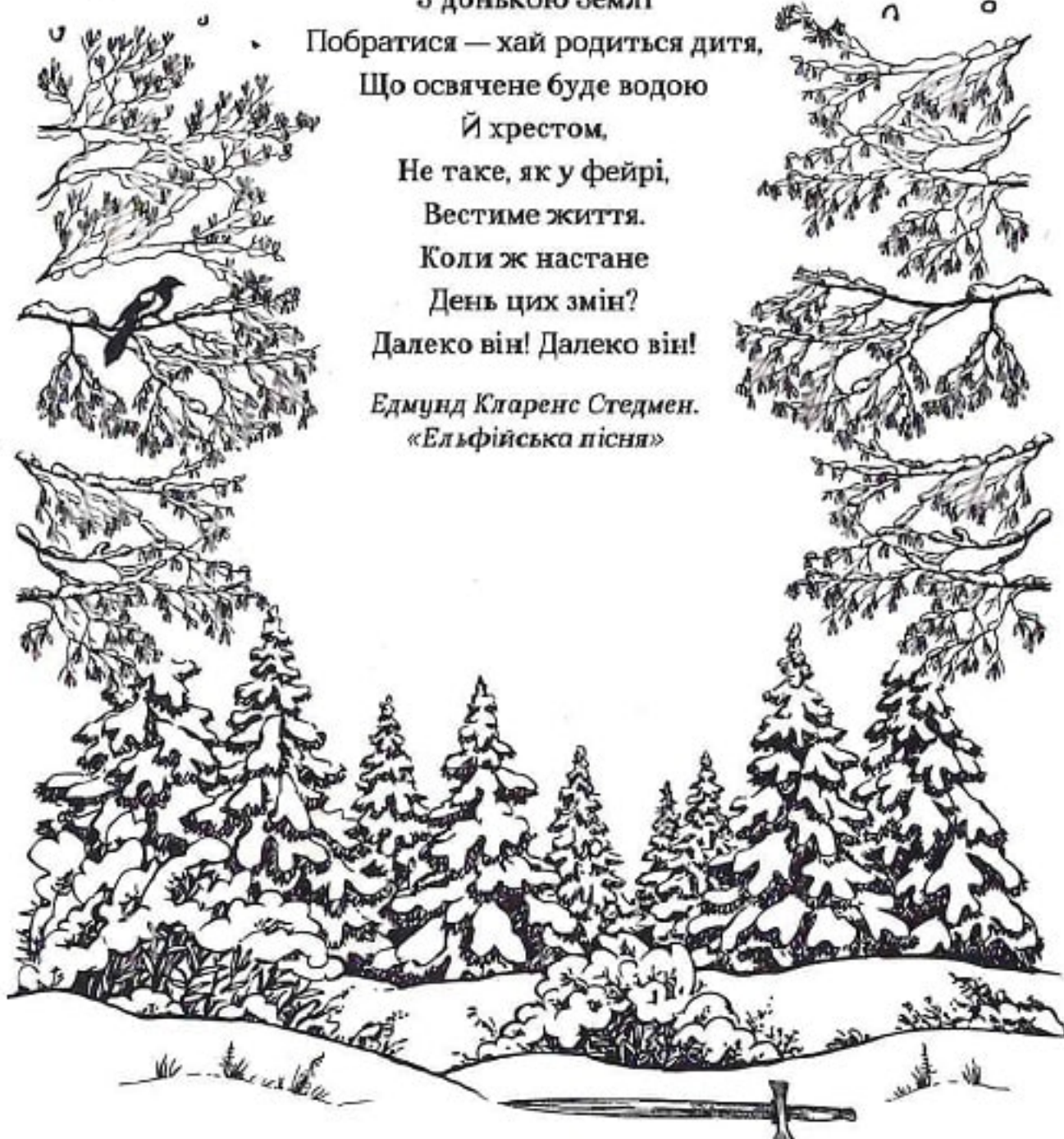

КНИГА ПЕРША

Король ельфів поклявся
З донькою Землі
Побратися — хай родиться дитя,
Що освячене буде водою
Й хрестом,
Не таке, як у фейрі,
Вестиме життя.
Коли ж настане
День цих змін?
Далеко він! Далеко він!

*Едмунд Кларенс Стедмен.
«Ельфійська пісня»*

ПРОЛОГ

Королівський астролог Бафен примружився, дивлячись на зоряну мапу, й постарався не здригнутися, коли йому здалося, що зараз наймолодший принц Ельфгейму впаде й удариться своєю королівською головою.

Через тиждень після народження принца Кардана нарешті представляли Верховному королю. Попередніх п'ятьох спадкоємців він побачив одразу, новонародженими, червоними й верескливими, та леді Аша заборонила Верховному королю приходити до себе, доки не відчує, що достатньо відновилася після пологів.

Хлопчик, худий та зморщений, мовчав і витріщався на Елдрета чорними очима. Своїм маленьким хвостиком-батіжком він метляв із такою силою, що в нього мало не розмоталися пелюшки. Леді Аша, здавалося, не знала, як зручніше взяти його на руки. Ба більше, вона тримала його так, наче сподівалася, що її якнайшвидше позбавлять цього тягара.

— Розкажи нам про його майбутнє, — наказав Верховний король.

На представленні нового принца зібралося всього кілька осіб із Народу: смертний Вел Морен, який одночасно був придворним поетом і сенешалем, а також двоє членів Живої

Ради — міністр ключів Рандалін і Бафен. У порожньому залі слова Верховного короля розходилися луною.

Бафен завагався, та йому не було іншої ради, як відповідати. До принца Кардана Елдредові пощастило мати п'ятьох дітей — приголомшлива плодючість для Народу з такою рідкою кров'ю й рідкісними народженнями. Зорі віщували, що кожному маленькому принцові чи принцесі судилося чимало досягти в поезії та співах, у політиці, в добродієчності й навіть у гріховності. Та цього разу він побачив серед зір дещо геть інакше.

— Принц Кардан буде вашою останньою дитиною, — промовив королівський астролог. — Він стане погібеллю корони та згубою престолу.

Леді Аша різко, судомно вдихнула. Вперше притулила дитину до себе, бажаючи її захистити. Малюк у неї на руках зіщулювся.

— Цікаво, хто вплинув на твоє тлумачення знамен. Може, тут доклала руку принцеса Еловін. Або принц Даїн.

«Може, було б краще, якби вона його впустила», — недоброзичливо подумав Бафен.

Верховний король Елдред провів рукою по підборіддю.

— Цьому ніяк не можна запобігти?

Те, що зорі давали Бафенові так багато загадок і так мало відповідей, було водночас чудово і сумно. Він часто шкодував, що не бачить усього чіткіше, але не цього разу. Астролог схилив голову, аби тільки не дивитися Верховному королю в очі.

— Лише з його пролитої крові може зродитися видатний правитель, але не раніше, ніж звершиться те, про що я вам сказав.

Елдред повернувся до леді Аші та її дитини, провісника нещастя. Малюк був мовчазний, як камінь, — не плакав і не агукав, — і досі метляв хвостом.

— Забери хлопчика, — сказав Верховний король. — Виховуй так, як вважатимеш за потрібне.

Леді Аша навіть не здригнулася.

— Я виховаю так, як вимагає його становище. Він же, зрештою, принц і твій син.

У її тоні відчувалася злість, і Бафен через це з незадоволенням згадав, що деякі пророцтва справджуються через ті самі дії, що мали б їм запобігти.

Якусь мить усі стояли мовчки. Тоді Елдред кивнув Велові Морену, той пішов із помосту й невдовзі повернувся, несучи вузьку дерев'яну скриньку з накресленим на кришці орнаментом із коріння.

— Дарунок, — мовив Верховний король, — з нагоди твого внеску до роду Смілаксів.

Вел Морен відкрив скриньку, демонструючи вишукане кільце з важких смарагдів. Елдред підняв їх і надягнув на леді Ашу через голову. Тильним боком долоні торкнувся її щоки.

— Ваша щедрість незмірна, мій пане, — сказала вона, дещо пом'якшившись.

Малюк затиснув у кулачку один камінь, утупившись бездонними очима в батька.

— А тепер іди спочинь, — промовив Елдред уже тихіше. Цього разу вона скорилася.

Леді Аша пішла з гордо піднятою головою, обійнявши дитину ще міцніше. Бафен здригнувся від якогось лихого передчуття, геть не пов'язаного із зорями.

Верховний король Елдред більше не відвідував леді Ашу й не викликав її до себе. Можливо, він мав би відкинути своє невдоволення й виховувати сина. Та дивитися на принца Кардана для короля було все одно що зазирати в непевне майбутнє, тож він цього уникав.

Леді Аша, як мати принца, стала дуже популярною при Дворі, хоч і більше не цікавила Верховного короля. Примхлива

й легковажна, вона забажала повернутися до веселого життя придворної дами. Проте ходити на бали з немовлям на руках не могла, тому знайшла годувальницю — кішку, в якій народилися мертві кошенята.

Так тривало, доки принц Кардан не навчився повзати. Кішка тоді вже завагітніла новим виводком, а Кардан почав тягати її за хвоста. Вона втекла до стаєнь, так само покинувши його.

Тому він виріс у палаці, де його ніхто не пильнував і не плекав. Хто насмілювався б заважати принцові красти харчі з пишних столів і їсти під ними, несамовито пожираючи здобич? Його сестри та брати тільки сміялися, граючись із ним, наче з цуценям.

Одяг він носив лише вряди-годи, а замість нього вбирався у вінки з квітів і жбурлявся камінням, коли до нього намагалася підійти варта. Над ним не мав влади ніхто, крім матері, а вона рідко намагалася спинити його бешкети. Геть навпаки.

«Ти принц, — твердо казала вона йому, коли він тікав від конфлікту чи вагався віддати наказ. — Тобі належить усе. Тільки візьми це». А часом заявляла: «Я хочу цього. Дістань це для мене».

Кажуть, діти фейрі не схожі на дітей смертних. Їм не потрібно багато любові. Їх не треба вкривати ковдрою вночі — вони можуть спокійнісінько спати в холодному кутку бального залу, згорнувшись калачиком у скатертині. Їх не треба годувати: вони цілком задоволено хлиськають росу й закушують хлібом і вершками з кухонь. Їх не потрібно втішати, бо вони рідко плачуть.

Та хоч дітям фейрі й не потрібно багато любові, принцям фейрі таки необхідні поради.

Без них Карданові, коли його старший брат запропонував збити пострілом волосський горіх із голови смертного, не стало мудрості завагатися. Він діяв необачно й поводився владно.

— Влучна стрільба справляє неабияке враження на нашого батька, — сказав принц Даїн із ледь помітною глузливою посмішкою. — Та, можливо, це надто складно. Краще не намагатися, ніж зазнати невдачі.

Для Кардана, який не міг повернути доброзичливої батькової уваги, проте відчайдушно її жадав, ця перспектива була спокуслива. Він не питав себе, що то за смертний і як він опинився при Дворі. Звичайно, Кардан і не підозрював, що той чоловік був коханим Вела Морена й що в разі його загибелі сенешаль збожеволіє від горя. А це дасть змогу Даїнові набути помітнішого становища одесною Верховного короля.

— Надто складно? Краще не намагатися? Ці слова для боягузів, — заявив Кардан, сповнений дитячої бравати. Насправді брат його лякав, але це лише спонукало до більшої зухвалості.

Принц Даїн усміхнувся.

— Пропоную принаймні обмінятися стрілами. Тоді, якщо ти не влучиш, то зможеш сказати, що то схибила моя стріла.

Принц Кардан мав би поставитися до цієї доброти з підозрою, та стикався зі справжньою добротою надто рідко, щоб відрізнити її від фальшивої.

Замість цього він приклав Даїнову стрілу до тятиви й відтягнув її, цілячись у горіх. Його накрило тривожне передчуття. А що, як він не влучить? Чи навіть нашкодить чоловікові? Та відразу після цього Карданові майнула думка: він робить щось настільки страшне, що батько вже не зможе на нього не зважати; в душі спалахнула радість. Якщо він не може повернути увагу Верховного короля чимось добрим, то, певно, зуміє повернути її чимось дуже злим.

У Кардана затремтіла рука.

Смертний стежив за ним імлистими очима, заціпенівши зі страху. Звісно, він був зачарований. Ніхто не стояв би так із власної волі. Це й підказало йому рішення.

Кардан, видушивши із себе смішок, ослабив тятиву так, що стріла впала.

— Я не стрілятиму за таких умов, — сказав Кардан, дурнувато почувуючись через свою відмову. — Вітер дме з півночі й куйовдить мені волосся. Воно так і лізе мені в очі.

Але принц Даїн підняв лук і випустив стрілу, яку йому взамін дав Кардан. Вона вразила смертного в горло. Той упав майже безшумно, так і не заплющивши очей і тепер витріщившись у порожнечу.

Це сталося так швидко, що Кардан не скрикнув і ніяк не зреагував. Просто витріщився на брата, поволі усвідомлюючи: сталося щось жахливе.

— Ох... — задоволено всміхнувся принц Даїн. — Прикро. Схоже, схибилла твоя стріла. Мабуть, можеш поскаржитися нашому батькові на волосся, що лізе тобі в очі.

Опісля, попри заперечення принца Кардана, його слів не слухав ніхто. Даїн про це подбав. Він розповів про нерозсудливість наймолодшого принца, про його зухвалість, про його стрілу. Верховний король навіть не дав Карданові права на аудієнцію.

Хоча Вел Морен благав про страту, Кардана покарали за загибель смертного так, як карають принців. Замість Кардана Верховний король запроторив до Вежі Забуття леді Ашу — і зрадів тому, що в нього з'явився для цього привід, бо Елдредові та здавалася надокучливою і водночас ненадійною. Опікуватися принцом Карданом доручили Бейлкінові, найстаршому з королівських дітей, найжорстокішому та єдиному, хто був готовий його прийняти.

Так і виникла репутація принца Кардана. Йому залишалося хіба що її підтримувати.